

Je člověk stále bytost sociální?

Filip Hondl, 18 let, Evropská obchodní akademie Děčín

Lidská společnost - jedna z mála veličin, jejíž součástí je každý z nás. Může to být rodina, spolužáci, kamarádi, ale také sousedi, kolegové v práci či kdokoliv v naší zemi. Národ je přeci také určitá forma lidské společnosti. Dokonce jedna z těch nejdůležitějších.

Často si ani neuvědomujeme, do kolika různých sociálních skupin patříme. Možná se ale ptáte, čím je naše nevědomost zaviněna?

Podle mého názoru, velký podíl viny v tomto ohledu nese na svých bedrech každý z nás. Přeci jen, jsme to právě my sami, kdo kolem sebe dobrovolně vytváří sociální bublinu.

Bohužel je nevytváříme pouze v určitých společenských skupinách, ale rovnou ve všech. V

rodinách vymírají staré návyky, díky kterým trávila rodina čas pohromadě. S postupem času začíná být například naprostou raritou, pokud se u nedělního oběda sejdou všichni členové rodiny.

Letní prázdniny už vnoučata netráví u svých prarodičů na vesnicích, jak tomu bylo zvykem, ale na příměstských táborech, obklopeni řadou neznámých dětí, které víckrát neuvidí.

Namísto společenských her rodiny kupují tablet nebo smartphone pro každého člena rodiny. Ti movitější rovnou obojí - asi pro jistotu, kdyby se jedno zařízení vybilo.

Ptám se, kam až ona společenská degradace může zajít?

Ze statistik vyplývá, že každým rokem přibývá mladých lidí s depresemi a jinými duševními chorobami. Obecnou problematikou společnosti je však skutečnost, že se zabýváme důsledkem, nikoliv příčinou. Málokdo z nás se proto zamyslel nad tím, zda nemůže být právě vytváření sociálních bublin onou příčinou prudkého vzrůstu počtu duševních onemocnění.

Člověk totiž nikdy za celou svoji existenci nezaznamenal, aby se lidé izolovali od společnosti v takovém měřítku, jako je tomu právě dnes.

Přestáváme být nedílnou součástí vlastní rodiny, kamarádů i vlastního národa, protože nacházíme alternativu v hezčím, příjemnějším, ale především jednodušším světě - ve světě virtuálním.

Problémy neřešíme, zážitky neprožíváme, vše pouze sdílíme. Každý den jsme na honu za dalšími "lajky", pomyslnou popularitou a uznáním.

Vytrácí se z nás veškeré důležité hodnoty a rezignujeme na vše, co se bezprostředně nedotýká naší sociální bubliny.

Tímto rezignováním však prohlubujeme onu pomyslnou propast v mezilidských vztazích i fyzickém kontaktu. A čím víc nám tento fyzický kontakt chybí, tím víc vnímáme svět horším místem, ve kterém nemá smysl utrácet náš drahocenný kapitál – čas. Proto opět utíkáme do našich neexistujících světů, tvořených z pouhého shluku jedniček a nul, kde nacházíme iluze soucitu, pochopení a podpory.

Je to vlastně jakýsi paradox, jelikož vlivem sociálních sítí jsme natolik sociální, až se stáváme asociálními.

Můžeme tak jen doufat, že časem dojdeme k dalšímu bodu zlomu, kde praskneme svou vlastní sociální bublinu, odlepíme se od černých zrcadel a vrátíme se zpět do reality.

Zkuste se proto příště trochu zamyslet nad tím, jestli by nebylo lepší vidět vaše blízké osobně.

Jestli by nebylo lepší namísto hodinové konverzace přes Facebook zajít do kavárny nebo na procházku do přírody s osobou, kterou máte rádi.

Žijete jen jednou, tak žijte přítomností a neutíkejte od ní pryč.

Neustálým žitím ve virtuálním světě totiž pácháte dušení sebevraždy.